

Paweł SOBOTKO*

Wielopostaciowość uchwał w przedmiocie stopni naukowych

1. Postępowania administracyjne dotyczące stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego toczą się przed radami jednostek organizacyjnych, tj. wydziałów i innych jednostek organizacyjnych szkół wyższych, radami naukowymi instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk, instytutów badawczych albo międzynarodowych instytutów naukowych, posiadających stosowne uprawnienia. Ciąg czynności faktycznych i prawnych prowadzący do nadania niższego stopnia naukowego nazwano przewodem doktorskim, natomiast stopień wyższy – doktora habilitowanego – jest nadawany jako pozytywne zwieńczenie postępowania habilitacyjnego (art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, Dz.U. z 2017 r., poz. 1789; dalej: u.s.n.).

W artykule 29 ust. 1 zd. 1 u.s.n. wprowadzono odesłanie do odpowiedniego stosowania w przewodach doktorskich i postępowaniach habilitacyjnych – w zakresie nieuregulowanym w u.s.n. – przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r., poz. 1257 z późn. zm.; dalej: k.p.a.). Kwestia ta była przedmiotem szerszego zainteresowania doktryny¹ oraz licznych wypowiedzi judykatury².

* Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Wydział Prawa i Administracji, e-mail: pawel.sobotko@gmail.com.

¹ J.P. Tarno, *Rola odpowiedniego stosowania przepisów k.p.a. w postępowaniach w sprawach stopni naukowych (wybrane zagadnienia)*, „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” 2011, nr 6(39), s. 18–35; *idem*, *Odpowiednie stosowanie przepisów kpa w postępowaniach w sprawach stopni naukowych (zagadnienia wybrane)*, [w:] *Studia z prawa administracyjnego i nauki o administracji. Księga jubileuszowa dedykowana Prof. zw. dr. hab. Janowi Szreniawskiemu*, red. Z. Czarnik *et al.*, Przemysł 2011, s. 768–787; A. Gill, *Sytuacja procesowa strony w ogólnym postępowaniu administracyjnym i postępowaniach wyjątkowych*, Wrocław 2010, s. 330.

² M.in. wyroki: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, Lex nr 505357; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 kwietnia 2010 r.,

2. Z perspektywy materialnoprawnej stopnie naukowe stanowią swoiste ograniczenia wolności nauki i badań naukowych. Są certyfikatami kwalifikacyjnymi potwierdzającymi umiejętność prowadzenia badań naukowych³.

3. Z woli ustawodawcy w przewodach doktorskich podejmowane są uchwały w przedmiocie: 1) wszczęcia przewodu doktorskiego i wyznaczenia promotora, a także promotora pomocniczego w przypadku jego udziału w przewodzie; 2) wyznaczenia recenzentów; 3) przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony; 4) przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej; 5) nadania stopnia doktora (art. 14 ust. 2 u.s.n.).

W wymienionych uchwałach organ procedujący dokonuje m.in. fachowej oceny: merytorycznej tematu rozprawy, kandydatów na poszczególne funkcje w przewodzie oraz wiedzy i umiejętności kandydata do stopnia, co wymaga od członków gremium kolegiального wiadomości specjalnych, obejmujących co najmniej dyscyplinę naukową, w której jest przygotowywana rozprawa doktorska.

Procedurę prowadzącą do nadania kandydatowi stopnia doktora można podzielić na trzy etapy: wstępny, właściwy (przewód doktorski) i nadanie stopnia naukowego⁴. Etap wstępny, polegający na zbadaniu, czy kandydat spełnia wymagania ustawowe i przedłożył stosowne dokumenty, kończy się uchwałą rady jednostki w przedmiocie wszczęcia przewodu doktorskiego i wyznaczenia promotora (art. 14 ust. 1 u.s.n.). Przewód właściwy ma charakter postępowania kwalifikowanego, wyspecjalizowanego, o charakterze jurysdykcyjnym, w którym połączone są ogólne zasady postępowania administracyjnego z przepisami szczególnymi, dotyczącymi swobodnego toku czynności w tym postępowaniu⁵. W przewodzie podejmowane są, zarówno przez radę jednostki organizacyjnej prowadzącą postępowanie, jak i przez kandydata, różne czynności uregulowane w przepisach wykonawczych do u.s.n. Czynności te kończą się stosownymi uchwałami rady jednostki organizacyjnej, prowadzącej postępowanie, wymienionymi w art. 14 ust. 2 pkt 2–4 u.s.n. Etap postępowania określany jako przewód właściwy kończy się uchwałą w sprawie przyjęcia publicznej obrony roz-

IV SA/Po 942/09, Lex nr 620112; Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., I OSK 1226/09, Lex nr 594971; Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 lipca 2011 r., I OSK 729/11, Lex nr 1082802; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., II SA/Wa 1682/13, Lex nr 1572999; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2017 r., II SA/Wa 1436/16, Lex nr 2249316.

³ Szerzej: J. Dobkowski, *Niektóre zagadnienia prawne stopni naukowych*, [w:] *Prawo. Administracja. Policja. Księga pamiątkowa Profesora Wincentego Bednarka*, red. J. Dobkowski, Olsztyn 2006, s. 361–362; T. Brzezicki, P. Sobotko, *Postępowanie w sprawach stopni naukowych a zasady sprawiedliwości proceduralnej*, [w:] *Prawo nauki. Zagadnienia wybrane*, red. A. Wiktorowska, A. Jakubowski, Warszawa 2014, s. 225–226.

⁴ Por. J.P. Pruszyński, *Stopnie naukowe. Zagadnienia administracyjnoprawne*, Wrocław 1978, s. 120–121.

⁵ *Ibidem*, s. 124.

prawy doktorskiej (art. 14 ust. 2 pkt 4 u.s.n.). Po nim następuje etap końcowy, tj. uchwała rady w przedmiocie nadania kandydatowi stopnia doktora (art. 14 ust. 2 pkt 5 u.s.n.).

Ustawodawca przewidział możliwość fakultatywnego delegowania uprawnień do podjęcia dwóch z wymienionych uchwał przez powołaną w tym celu komisję (art. 14 ust. 5 zd. 1 u.s.n.), nazywaną komisją doktorską, złożoną co najmniej z siedmiu osób – członków rady jednostki prowadzącej przewód oraz recenzentów i promotora rozprawy (a także drugiego promotora – jeśli takowy został wyznaczony), której zadaniem jest, niejako w zastępstwie i w imieniu rady⁶, podjęcie uchwał w przedmiocie: przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony oraz przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej (§ 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, Dz.U. z 2016 r., poz. 1586 i z 2017 r., poz. 271; dalej: r.s.n.). Co do zasady przekazanie uprawnień przez radę jednostki powołanej przezeń komisji doktorskiej, kwalifikowane jako wewnętrzna dekoncentracja⁷, nie powoduje zmiany toku instancji ani organu odwoławczego.

Przewód doktorski ma charakter sekwencyjny, a więc przejście do procedowania kolejnej czynności wymienionej w art. 14 ust. 2 u.s.n. musi być poprzedzone podjęciem pozytywnej uchwały w sprawie czynności poprzedniej⁸. Jest to tzw. agregat czynności, których realizacja przebiega sekwencyjnie, w kolejności wynikającej z ustawowego wyliczenia⁹.

4. Po nowelizacji u.s.n. w zakresie procedury nadawania wyższego stopnia naukowego, dokonanej w 2011 r., postępowanie habilitacyjne toczy się początkowo przed Centralną Komisją do spraw Stopni i Tytułów, która po zbadaniu kompletności wniosku powołuje komisję habilitacyjną (art. 18a ust. 5 u.s.n.), w której skład wchodzi czterech członków spoza jednostki, w której będzie prowadzone postępowanie (w tym przewodniczący komisji habilitacyjnej i dwóch recenzentów) oraz trzech członków wyznaczonych przez jednostkę, w której będzie prowadzone postępowanie habilitacyjne (w tym sekretarz i recenzent). Ustawa nie precyzuje, kto i w jakim trybie

⁶ Tak też M. Bogusz, *Charakter prawny uchwał rady wydziału w przewodzie doktorskim*, [w:] *Księga Jubileuszowa 45-lecia Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego*, red. J. Stelina, A. Szmyt, Sopot 2015, s. 74.

⁷ T. Brzezicki, P. Sobotko, *op. cit.*, s. 251–252.

⁸ H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 68; M. Bogusz, *op. cit.*, s. 75.

⁹ Por. M. Zieliński, [w:] S. Wronkowska, M. Zieliński, *Komentarz do Zasad techniki prawodawczej z dnia 20 czerwca 2002 r.*, Warszawa 2012, s. 143; S. Wronkowska, M. Zieliński, *Problemy i zasady redagowania tekstów prawnych*, Warszawa 1993, s. 100 i 149.

w imieniu jednostki naukowej ma „wyznaczyć” trzech członków komisji. Jeśli ma się to odbyć w drodze uchwały rady jednostki, która prowadzi postępowanie, to nie jest jasne, czy uchwała ma zostać podjęta bezwzględnie czy też zwykłą większością głosów oraz czy powinna być podjęta w głosowaniu jawnym czy tajnym. W art. 20 ust. 1 u.s.n. brak odesłania do art. 18a ust. 5 pkt 2 tej ustawy, skąd *a contrario* można wywnioskować, iż w sprawie wyboru recenzentów nie ma konieczności uzyskania bezwzględnej większości głosów ani przeprowadzania głosowania tajnego, choć chyba nie taka była intencja ustawodawcy. Tej istotnej kwestii nie reguluje też r.s.n.

W dalszym toku postępowania recenzenci sporządzają i przedstawiają komisji recenzje osiągnięć naukowych habilitanta. Komisja habilitacyjna w terminie 21 dni od dnia otrzymania recenzji przedkłada radzie jednostki organizacyjnej uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego, wraz z uzasadnieniem i pełną dokumentacją postępowania habilitacyjnego, w tym recenzjami osiągnięć naukowych (art. 18a ust. 11 u.s.n.). Uchwałę tę komisja habilitacyjna podejmuje co do zasady w głosowaniu jawnym, przy czym na wniosek habilitanta głosowanie to może być przeprowadzone w trybie tajnym (art. 18a ust. 9 u.s.n.). Na podstawie przedłożonej przez komisję habilitacyjną opinii rada jednostki organizacyjnej w terminie miesiąca podejmuje uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego (art. 18a ust. 11 u.s.n.). Z mocy art. 20 ust. 1 u.s.n. ta uchwała rady jest podejmowana w głosowaniu tajnym i zapada bezwzględną większością oddanych głosów przy obecności co najmniej połowy ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania, przy czym staje się „prawomocna” z chwilą jej podjęcia (art. 19 u.s.n.).

Hubert Izdebski i Jan M. Zieliński wyrażają pogląd, iż „rada jednostki podejmuje uchwałę o nadaniu albo (użyto nieprawidłowo «lub») odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w terminie miesiąca od otrzymania uchwały komisji habilitacyjnej (ust. 11); podkreślenia wymaga, że są to wyrażenia odmienne od odnoszących się do końcowych uchwał rady w przewodzie doktorskim («uchwała w sprawie nadania stopnia doktora» – art. 14 ust. 5 zdanie drugie) i w postępowaniu o nadanie tytułu profesora («uchwała w przedmiocie poparcia wniosku o nadanie» – art. 27 ust. 2 pkt 3) – przede wszystkim, jeżeli w razie pozytywnej opinii komisji habilitacyjnej wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie uzyska w głosowaniu rady bezwzględnej większości oddanych głosów, nie oznacza to, jak w pozostałych dwóch rodzajach postępowań, automatycznie odmowy nadania (por. wyrok NSA z dnia 16 lutego 2010 r., I OSK 1325/09, LEX nr 591238), lecz konieczne jest przeprowadzenie drugiego głosowania, tym razem z wnioskiem o odmowę nadania stopnia, w którym również decyduje się bezwzględną większością głosów (zarazem z tego, że rada ma podejmo-

wać uchwałę «na podstawie opinii komisji», wydaje się wynikać konieczność przeprowadzenia głosowania z pytaniem zgodnym z opinią komisji, tj. pytaniem o nadanie stopnia, jeżeli opinia jest pozytywna, i pytaniem o odmowę nadania stopnia, jeżeli opinia jest negatywna)¹⁰. Słabością przedstawionej koncepcji jest to, że przeprowadzenie dwóch głosowań bezwzględna większością głosów może prowadzić do sytuacji patowej, gdyż żadna z uchwał (o nadaniu albo o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego) może nie uzyskać bezwzględnej większości głosów.

5. Zagadnienia formalnej struktury podejmowanych w przewodach uchwał oraz ich prawnego charakteru przepisy nie regulują. W związku z tym, zgodnie z art. 29 ust. 1 u.s.n., odpowiednie zastosowanie znajdują tu przepisy k.p.a.

Pierwszoplanowym zagadnieniem wydaje się skonkretyzowanie prawnego charakteru uchwał podejmowanych przez radę jednostki. Uchwała jest formą pracy różnych organów kolegialnych, ale na gruncie materialno-procesowym może mieć zróżnicowany charakter, który należy analizować w całości regulacji.

W literaturze problem ten nie doczekał się jednoznacznego rozstrzygnięcia. Jan Pruszyński w monografii poświęconej stopniom naukowym podaje, że „od strony prawno-proceduralnej nadanie stopnia poprzedza szereg postanowień o ściśle przewidzianych skutkach prawnych”¹¹. Jednakże ten sam autor w innej pracy, polemizując z założeniami projektu ustawy z 1983 r. o stopniach naukowych, pisze: „Niezależnie [...] od swej budowy, uchwały podejmowane w poszczególnych stadiach przewodów na stopnie naukowe są decyzjami administracyjnymi i stwierdzenie, że jest przeciwnie, niczemu nie służy, stanowiąc klasyczny przykład potwierdzenia przez zaprzeczenie”¹².

Janusz Homplewicz w głosie do postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lipca 1983 r., II SA 983/83, dotyczącego odmowy umorzenia przewodu doktorskiego na wniosek skarżącego, rozważał „co jest w istocie przedmiotem sprawy [...] rozpoczynanej z chwilą wniesienia przez stronę podania o wszczęcie przewodu doktorskiego – czy tylko to wszczęcie, czy też prośba o ocenę przedłożonej rozprawy doktorskiej, czy też wreszcie sprawą jest, i to od samego początku, zdobycie stopnia naukowego?”¹³. Na tak sformułowane pytanie autor udzielił następują-

¹⁰ H. Izdebski, J.M. Zieliński, *op. cit.*, s. 89.

¹¹ J.P. Pruszyński, *op. cit.*, s. 120.

¹² J.P. Pruszyński, *Czy nadanie stopnia naukowego ma charakter decyzji administracyjnej (Kilka uwag do projektu ustawy o stopniach i tytułach naukowych z 1983 r.)*, „Organizacja, Metody, Technika” 1984, nr 2, s. 23.

¹³ J. Homplewicz, *Glosa do postanowienia NSA z dnia 13 lipca 1983 r., II SA 983/83*, „Orzecznictwo Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych” 1984, z. 3, s. 132.

cej odpowiedzi: „Opowiedzieć by się należało raczej za drugą alternatywą, tzn. za stanowiskiem jedności sprawy o nadaniu stopnia, o które chodzi od początku postępowania. Nie przeszkadza temu okoliczność, że na różnych etapach tego postępowania już dojść może do wydania decyzji załatwiającej istotę sprawy w aspekcie jej celu ostatecznego. Zatem od samego początku przedmiotem sprawy jest określone uprawnienie strony, a konsekwencją tego odpowiednie stosowanie art. 61 § 2 k.p.a., czyli obligatoryjności podtrzymywania sprawy przez stronę, w sprawie, która powstaje tylko na jej wniosek”¹⁴.

Janusz Borkowski wyraził pogląd, iż: „Uchwały kończące poszczególne czynności przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego stanowią decyzje administracyjne, które, gdy są pozytywne dla strony, stają się prawomocne po ich podjęciu i tym samym będą podstawą do podejmowania następnych czynności oraz kolejnych uchwał. Uchwały odmowne podlegają zaskarżeniu przez stronę w drodze odwołania [...]”¹⁵. Powyższy pogląd cytują również Roman Hauser i Andrzej Skoczylas¹⁶.

Z kolei Mariusz Bogusz, rozważając charakter prawny uchwał podejmowanych w przewodzie doktorskim, konkluduje: „uchwały podejmowane w przewodzie doktorskim będą miały zróżnicowany charakter prawny, w zależności od ich treści: uchwały negatywne – będą miały charakter decyzji administracyjnych, natomiast uchwały pozytywne – nie. [...] Wydaje się, że uchwały te (pozytywne) odpowiadają cechom aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm. (dalej: p.p.s.a.) – P.S.]. Nie mają bowiem charakteru decyzji lub postanowień, są podejmowane w sprawach indywidualnych, mają charakter publicznoprawny oraz dotyczą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa (pośrednio)”¹⁷.

Jak się wydaje, żadna z przedstawionych wyżej koncepcji nie jest trafna.

6. Artykuł 21 ust. 1 u.s.n. dopuszcza możliwość wniesienia odwołania od uchwał podejmowanych w przewodzie doktorskim i postępowaniu habilitacyjnym jedynie, „jeżeli są one odmowne”. W tej sytuacji wydaje się, że najtrafniejszą konstrukcją będzie przyjęcie, iż uchwały pozytywne, wymienione w art. 14 ust. 2 pkt 1–4 i art. 18 ust. 2 u.s.n., będą niezaskarżalnymi

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ J. Borkowski, *Podstawy prawne nadawania stopni i tytułów naukowych i w zakresie sztuki, a kontrola sądu administracyjnego w tych sprawach*, [w:] *Ratio est anima legis. Księga jubileuszowa ku czci Profesora Janusza Trzcńskiego*, Warszawa 2007, s. 154–155.

¹⁶ R. Hauser, A. Skoczylas, *Przesłanki wzruszenia ostatecznych decyzji administracyjnych przewidziane w ustawach szczególnych*, [w:] *Institucje procesu administracyjnego i sądownictwa administracyjnego. Księga jubileuszowa dedykowana Prof. nadzw. dr. hab. Ludwikowi Żukowskiemu*, red. J. Połuszny, Z. Czarnik, R. Sawuła, Przemyśl 2009, s. 141.

¹⁷ M. Bogusz, *op. cit.*, s. 80.

mi postanowieniami, zaś uchwała końcowa w przedmiocie nadania stopnia (art. 14 ust. 2 pkt 5 i art. 18a ust. 11 u.s.n.) oraz każda uchwała negatywna – decyzjami, od których służy odwołanie.

Zaproponowana konstrukcja znajduje oparcie w postanowieniach k.p.a. Zgodnie z art. 141 § 1 k.p.a. zażalenie służy stronie tylko na postanowienia wskazane w tym kodeksie. Skoro przepis art. 21 ust. 1 u.s.n. umożliwia wyłącznie zaskarżanie uchwał „odmownych”, to w razie przyjęcia prezentowanej koncepcji nie istnieje sprzeczność w tym zakresie pomiędzy przepisami k.p.a. i u.s.n. Jeśli chodzi o zróżnicowanie formy aktu w zależności od kierunku rozstrzygnięcia, to k.p.a. przewiduje również tego rodzaju sytuacje. W artykule 149 § 1 k.p.a. wskazano postanowienie jako formę rozstrzygnięcia pozytywnego w postępowaniu w sprawie wznowienia postępowania, zaś w § 3 – decyzję jako formę rozstrzygnięcia odmownego.

Za przyjęciem zaprezentowanej koncepcji przemawia również kodeksowe pojęcie postanowienia, jako aktu wydawanego przez organ w toku postępowania (art. 123 § 1 k.p.a.). Uchwały pozytywne (z wyjątkiem ostatniej – nadającej stopień) nie kończą postępowania (przewodu) i stanowią podstawę podjęcia przez organ działań zmierzających do kolejnej zagregowanej czynności procesowej. Inaczej mówiąc, mamy tu do czynienia z uporządkowanym zbiorem czynności procesowych, nazywanym przewodem doktorskim albo postępowaniem habilitacyjnym, wszczynanym na wniosek strony, w trakcie którego wydawane są incydentalne postanowienia, a całość kończy się procesową formą decyzji. Znajduje to dodatkowe uzasadnienie w treści art. 104 k.p.a., który przewiduje załatwianie spraw przez organy w formie decyzji (§ 1) oraz wydanie decyzji rozstrzygającej sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończącej sprawę w danej instancji (§ 2).

Pojęcie „sprawy” występuje w k.p.a. wielokrotnie, lecz nie posiada definicji legalnej¹⁸. Waclaw Dawidowicz zdefiniował sprawę administracyjną jako „zespół okoliczności faktycznych i prawnych, w których organ administracji państwowej stosuje normę prawa administracyjnego w celu ustanowienia po stronie określonego podmiotu (podmiotów) sytuacji prawnej w postaci udzielenia (odmowy udzielenia) żądanego uprawnienia albo w postaci obciążenia z urzędu określonym obowiązkiem”¹⁹. Z kolei zdaniem Tadeusza Wosia sprawę administracyjną stanowi „przewidziana w przepisach materialnego prawa administracyjnego możliwość konkretyzacji wzajemnych uprawnień i obowiązków stron stosunku administracyjnoprawnego, którymi są organ administracyjny i indywidualny podmiot nie podporząd-

¹⁸ K. Gruszecki, *Pojęcie sprawy administracyjnej w polskim postępowaniu administracyjnym*, „Samorząd Terytorialny” 2005, nr 11, s. 33–41.

¹⁹ W. Dawidowicz, *Zarys procesu administracyjnego*, Warszawa 1989, s. 7–8.

kowany organizacyjnie temu organowi”²⁰. Tadeusz Kielkowski zdefiniował sprawę administracyjną jako „kwestię istnienia stanu faktycznego, opisanego w hipotezie normy prawnej, wymagającej dla uwolnienia swej mocy wiążącej autorytatywnej konkretyzacji, dokonanej w formie aktu wydanego przez właściwy organ administrujący”²¹. Na gruncie tych definicji można wyprowadzić wniosek, że sprawą administracyjną w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego jest właśnie nadanie tego stopnia, co odpowiada „żądanemu uprawnieniu”. Prowadzi to do konstatacji, że decyzją w przewodzie doktorskim lub w postępowaniu habilitacyjnym będą jedynie te rozstrzygnięcia, które konkretyzują stosunek administracyjnoprawny, tzn. uchwała o nadaniu stopnia oraz uchwały „odmowne”, kończące postępowanie i skutkujące odmową nadania stopnia.

7. Z uwagi na kolegialny charakter organów orzekających wszystkie akty administracyjne w przewodach doktorskich i postępowaniach habilitacyjnych są podejmowane w formie uchwał. „Dla aktu prawnego fakt jego kolegialnego wydania w drodze uchwały ma znaczenie drugorzędne, jeśli zważymy, że uchwała taka stanowi jedynie o formie podjęcia decyzji, nie zaś o jej treści. Swoboda oceny dowodów, na podstawie których decyzja taka jest wydawana, nie przesądza wcale o uznaniowym charakterze samej decyzji. Przeciwnie – można wnioskować, że pozytywna ocena tych dowodów powoduje konieczność wydania pozytywnej decyzji” – trafnie stwierdził Jan P. Pruszyński²².

8. W przewodzie doktorskim pierwsza pozytywna uchwała rady (postanowienie) powoduje nie tylko wszczęcie przewodu, ale również wyznaczenie promotora, którym może być osoba posiadająca tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej, a w dziedzinie sztuki – osoba posiadająca tytuł profesora sztuki lub stopień doktora habilitowanego sztuki w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny artystycznej (art. 20 ust. 6 u.s.n.).

Kolejna uchwała w przewodzie doktorskim dotyczy wyznaczenia recenzentów i jest podejmowana po złożeniu przez doktoranta przygotowanej rozprawy doktorskiej, co odbywa się za pośrednictwem promotora, który przedkłada ją wraz ze swoją pisemną opinią przewodniczącemu (§ 5 ust. 3 r.s.n.). Rada powołuje co najmniej dwóch recenzentów spoza własnego grona (art. 20 ust. 5 u.s.n.). Zdaniem J. Borkowskiego „odmowna uchwała zapadnie wtedy, gdy opinia promotora o rozprawie będzie zdecydowanie

²⁰ T. Woś, *Pojęcie „sprawy” w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego*, [w:] *Księga z okazji 40-lecia pracy naukowej profesora Jana Jendrośki*, Wrocław 1990, s. 334.

²¹ T. Kielkowski, *Sprawa administracyjna*, Kraków 2004, s. 35.

²² J.P. Pruszyński, *Glosa do postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lipca 1982 r., sygn. akt II SA 983/83*, „Państwo i Prawo” 1983, nr 4, s. 152.

negatywna i podzieli ją większość rady”²³. Wydaje się, że nie jest to jedyna możliwa sytuacja. Uchwała negatywna może także zapaść z uwagi na kontrowersje wokół zgłoszonych kandydatów na recenzentów. Przepisy nie regulują, kto może zgłaszać kandydatury na recenzentów rozprawy, zatem należy przyjąć, iż może to zrobić każdy członek rady. Zwyczajowo proponuje ich przewodniczący rady, po wcześniejszym uzgodnieniu z promotorem. Ponadto brak jasności, czy głosowanie nad poszczególnymi kandydaturami należy przeprowadzić łącznie, czy też oddzielnie. Z art. 14 ust. 3 u.s.n. można *a contrario* wywnioskować, że ostateczna negatywna uchwała (decyzja) w przedmiocie wyznaczenia recenzentów rozprawy doktorskiej nie stanowi przeszkody do ubiegania się o ponowne otwarcie przewodu doktorskiego w tej samej albo innej jednostce organizacyjnej i do ubiegania się o nadanie stopnia na podstawie rozprawy o tym samym tytule²⁴.

Zwykle uchwałę w przedmiocie wyznaczenia recenzentów rozprawy doktorskiej towarzyszy również powołanie przez radę komisji do przeprowadzenia egzaminów doktorskich, które w myśl § 4 ust. 1 r.s.n. winny być zdawane przed przyjęciem rozprawy doktorskiej. Skład komisji określa § 3 ust. 1 pkt 1 r.s.n., a terminy egzaminów ustala przewodniczący rady w porozumieniu z komisjami (§ 4 ust. 2 r.s.n.). Zgodnie z § 4 ust. 4 r.s.n. możliwe jest powtórne zdawanie jednego z egzaminów doktorskich w razie uzyskania negatywnej oceny.

Zasadne jest w tym miejscu rozważenie, jakie działania powinna podjąć rada w sytuacji, gdy zainteresowany nie wystąpi z wnioskiem, o którym mowa wyżej, albo w wyznaczonym terminie nie zda egzaminów. Zgodnie z art. 14 ust. 4 u.s.n. „jeżeli osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora w wyznaczonym terminie nie przystąpi do egzaminów doktorskich albo nie przedstawi rozprawy doktorskiej, rada jednostki organizacyjnej może podjąć uchwałę o zamknięciu przewodu doktorskiego”. Uchwała o zamknięciu przewodu ma charakter uznaniowy i nie jest zaskarżalna z uwagi na pominięcie jej w art. 21 ust. 1 u.s.n. W sytuacji gdy kandydat nie zda egzaminów po raz drugi, rada nie będzie miała wyjścia – zmuszona będzie zamknąć przewód, bowiem przepisy nie przewidują możliwości więcej niż dwukrotnego zdawania egzaminów doktorskich.

Inną możliwość stwarza wystąpienie przez doktoranta do rady z wnioskiem o umorzenie postępowania na podstawie art. 105 § 2 k.p.a., który to wniosek będzie dla organu praktycznie wiążący. Jak się przyjmuje w doktrynie, „dopuszczalność fakultatywnego umorzenia postępowania uzależniona została w świetle art. 105 § 2 od łącznego zaistnienia pięciu następujących przesłanek: a) postępowanie administracyjne zostało wszczęte na

²³ J. Borkowski, *op. cit.*, s. 158.

²⁴ *Ibidem*.

żądanie strony; b) tak wszczęte postępowanie w danej sprawie pozostaje w toku; c) o umorzenie postępowania wystąpi ta strona, na której żądanie zostało ono wszczęte; d) inne strony postępowania nie zgłaszają sprzeciwu; e) umorzenie postępowania nie jest sprzeczne z interesem społecznym”²⁵. Oczywiście tych przesłanek w odniesieniu do wniosku o umorzenie przewodu doktorskiego nie budzi wątpliwości²⁶. Uchwała w sprawie umorzenia przewodu, podobnie jak omówiona wyżej uchwała o zamknięciu przewodu (art. 14 ust. 4 u.s.n.), będzie decyzją (*argumentum ex art. 105 § 1 k.p.a.*) niezaskarżalną w toku instancji, bowiem nie została wymieniona w art. 21 ust. 1 u.s.n. W związku z tym droga sądowa będzie dopuszczalna po uprzednim wezwaniu rady do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 4 p.p.s.a.)²⁷.

Jeśli poprzednie czynności zakończyły się pomyślnie, to na tym etapie postępowania rada może zdecydować o powierzeniu kolejnych czynności przewodu doktorskiego tzw. komisji doktorskiej, w skład której wchodzi: członkowie rady posiadający tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej, a ponadto recenzenci rozprawy doktorskiej i promotor lub promotorzy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego). Komisja doktorska z chwilą jej powołania uzyskuje kompetencję do przeprowadzenia kolejnych czynności przewodu i podjęcia uchwał w przedmiocie: przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony oraz przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej (art. 14 ust. 2 pkt 3 i 4 u.s.n.). Jeśli chodzi o tok instancji, to powołanie komisji doktorskiej nie powoduje zmiany w tym zakresie, bowiem sprawa nadal jest zawisła przed radą wydziału, jednakże cedeje ona własne kompetencje na wybrany z własnego grona „skład orzekający”.

Recenzje przedłożone radzie albo komisji doktorskiej mogą zawierać jedną z następujących konkluzji: 1) przedłożona rozprawa spełnia warunki określone w art. 13 u.s.n.²⁸ i zdaniem recenzenta uzasadniony jest wniosek o dopuszczenie jej do publicznej obrony albo 2) przedłożona rozprawa wymaga uzupełnienia lub poprawienia, a następnie ponownego zrecenzowania (§ 6 ust. 6 r.s.n.). Jeżeli recenzent proponuje skierowanie pracy do poprawy lub uzupełnienia, rada (komisja) podejmuje w tym przedmiocie stosowną uchwałę, przy czym jest ona niezaskarżalna, bowiem nie mieści

²⁵ G. Łaszczyca, [w:] G. Łaszczyca, C. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 35.

²⁶ Zob. J. Homplewicz, *op. cit.*, s. 130–133.

²⁷ Zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 kwietnia 2010 r....; por. też przepis przejściowy art 17 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2017 r., poz. 935.

²⁸ Tzn. stanowi ona „oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub artystycznego” oraz wykazuje „ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej”.

się w zamkniętym katalogu uchwał, od których przysługuje odwołanie, wymienionych w art. 21 ust. 1 u.s.n.²⁹ Uchwała ta będzie miała charakter postanowienia, gdyż nie kończy postępowania.

Po zapoznaniu się z recenzjami i upewnieniu się, że doktorant zdał wymagane egzaminy (§ 4 ust. 1 r.s.n.), rada albo komisja podejmuje uchwałę w przedmiocie przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony (art. 14 ust. 2 pkt 3 u.s.n.). Uchwała odmowna, jeśli stanie się ostateczna, definitywnie zamyka możliwość ubiegania się o nadanie stopnia, również w innych jednostkach (art. 14 ust. 3 u.s.n.)³⁰. Jeśli uchwałę odmowną podjęła komisja, wymaga ona kontrasygnaty rady (§ 7 ust. 2 r.s.n.).

Publiczna obrona rozprawy doktorskiej odbywa się przed radą *in pleno* albo przed komisją doktorską. Bezpośrednio po zakończeniu obrony rozprawy rada albo powołana przez nią komisja doktorska odbywa posiedzenie niejawne, podczas którego dokonywana jest „generalna ocena kandydatury do stopnia na podstawie wszystkich scharakteryzowanych dotąd elementów przewodu”³¹. Podczas posiedzenia podejmowana jest uchwała w przedmiocie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej (§ 10 pkt 1 r.s.n. oraz art. 14 ust. 2 pkt 4 u.s.n.), z tym że uchwałę w sprawie odmowy przyjęcia obrony komisja doktorska przedstawia wraz z uzasadnieniem radzie, która podejmuje uchwałę w tej sprawie. Uchwała odmowna (decyzja) podlega zaskarżeniu (art. 21 ust. 1 u.s.n.).

Jeśli uchwała o przyjęciu publicznej obrony rozprawy doktorskiej została podjęta, to komisja doktorska przygotowuje projekt uchwały o nadaniu stopnia doktora, który przedkłada radzie (§ 10 pkt 2 r.s.n.). Z tą chwilą komisja ulega rozwiązaniu, a uprawnienie do dalszych czynności ma wyłącznie rada.

Po otrzymaniu uchwały komisji wraz z projektem uchwały rady o nadaniu stopnia doktora rada podejmuje uchwałę w przedmiocie nadania stopnia doktora.

Jeśli rada nie powoływała komisji, to do głosowania nad ostatnią uchwałą w przewodzie – o nadaniu stopnia doktora (art. 14 ust. 2 pkt 5) – przystępuje niezwłocznie po głosowaniu poprzednim. Wydaje się, że skoro pomiędzy przyjęciem publicznej obrony a nadaniem stopnia doktora rada nie

²⁹ J. Borkowski, *op. cit.*, s. 159.

³⁰ J. Pruszyński wskazuje, iż przepisy dotyczące definitywnej dyskwalifikacji rozprawy, bez wnikania w jej przyczyny, są ułomne. Może zdarzyć się tak, że rada uzna się za niewłaściwą do przeprowadzenia przewodu, co może wystąpić w przypadku prac interdyscyplinarnych czy z pogranicza różnych dziedzin i dyscyplin. Wprawdzie art. 10 u.s.n. przewiduje możliwość uzupełnienia składu rady (na jej wniosek lub z urzędu), lecz uwarunkowane jest to „brakiem w kraju jednostki organizacyjnej właściwej do przeprowadzenia określonego przewodu doktorskiego lub postępowania habilitacyjnego”. Por. J. Pruszyński, *Stopnie naukowe...*, s. 149–150.

³¹ *Ibidem*, s. 154.

przeprowadza żadnych czynności, to zasadne byłoby połączenie obu uchwał, co stanowiłoby procesowe zabezpieczenie przed zdarzającymi się niekiedy sytuacjami przyjęcia przez radę obrony i odmowy nadania stopnia doktora³². Odmienny pogląd, wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2012 r., SK 30/10³³, nie zasługuje na aprobatę³⁴. Jak trafnie zauważył J. Borkowski, „odmowa nadania stopnia doktora podlega zaskarżeniu z mocy art. 21 ust. 1 ustawy ze skutkiem dla sprawy wynikającym z kompetencji CK, czyli albo utrzymaniem uchwał w mocy, albo przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia tej samej lub też innej radzie, która musiałaby orzekać tylko na podstawie akt sprawy, bo wszystkie wcześniejsze czynności zostały zakończone prawomocnymi uchwałami i nie można ich już powtórzyć”³⁵.

Uchwała (decyzja) o nadaniu stopnia doktora staje się prawomocna z chwilą jej podjęcia, z wyjątkiem uchwały podjętej przez radę, której uprawnienia do nadawania stopnia zostały ograniczone (art. 15 ust. 1 i 2 u.s.n.).

9. Ponadto w toku przewodu doktorskiego mogą być podejmowane również inne uchwały, o zróżnicowanym charakterze, wprost niewskazane w u.s.n., np. w przedmiocie: zawieszenia postępowania, umorzenia postępowania, zmiany promotora, wyznaczenia drugiego promotora, kopromotora czy też promotora pomocniczego po wszczęciu przewodu itd.

10. W postępowaniu habilitacyjnym uchwała komisji habilitacyjnej zawierająca opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego (art. 18a ust. 8 u.s.n.) przybiera postać niezaskarżalnego postanowienia. Natomiast uchwała rady o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego (art. 18a ust. 11 u.s.n.), jako kończąca postępowanie, ma charakter decyzji administracyjnej.

Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazuje we wniosku jednostkę organizacyjną posiadającą uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego, wybraną do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego (art. 18a ust. 2 zd. 1 u.s.n.). Przed podjęciem czynności w sprawie wskazana przez habilitanta rada może nie wyrazić zgody na przeprowadzenie postępowania. Charakter uchwały rady w tym przedmiocie nie był jeszcze rozważany w doktrynie. Jak się wyda-

³² Zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2007 r., I SA/Wa 142/07, Lex nr 340837; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2007 r., I OSK 1205/07, Lex nr 439785; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2008 r., I OSK 539/08, Lex nr 522519; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2009 r., I SA/Wa 301/09, Lex nr 546898.

³³ „Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Seria A” 2012, z. 4, poz. 39.

³⁴ Zob. T. Brzezicki, P. Sobotko, *op. cit.*, s. 250–252; A. Kiebała, *Kariera naukowa – zdobywanie stopni i tytułów*, [w:] *Kariera naukowa w Polsce. Warunki prawne, społeczne i ekonomiczne*, red. S. Waltoś, A. Rozmus, Warszawa 2012, s. 121–122.

³⁵ J. Borkowski, *op. cit.*, s. 159.

je, ta uchwała rady ma charakter porządkowy i jest odpowiednikiem wyłączenia organu (dział I, rozdz. V k.p.a.). Po zwrocie sprawy do Centralnej Komisji wyznacza ona inną radę do prowadzenia postępowania (art. 18a ust. 3 u.s.n.), co następuje w formie postanowienia (art. 26 § 2 zd. 2 k.p.a.). Przekazanie podania strony do załatwienia organowi wyznaczonemu w trybie art. 26 § 2 k.p.a. jest czynnością materialno-techniczną, zaskarżalną do sądu administracyjnego na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.³⁶ Rada wyznaczona przez Centralną Komisję nie może już odmówić procedowania sprawy (*argumentum ex art. 18a ust. 3 in fine u.s.n.*), a gdyby podjęła w tej kwestii uchwałę, to będzie ona dotknięta nieważnością jako wydana bez podstawy prawnej. Nie można wykluczyć, że wyznaczona rada będzie podlegała wyłączeniu z innych przyczyn, wynikających z k.p.a., jednakże nie zachodzi wówczas potrzeba podejmowania w tej kwestii jakiegokolwiek uchwały.

11. Zdaniem J. Borkowskiego „elementy decyzji wymienione w art. 107 k.p.a. w odniesieniu do uchwał będą musiały być oceniane przy zachowaniu odpowiedności stosowania [k.p.a. – P.S.], co w szczególności dotyczy uzasadnienia”³⁷. Tak więc w przypadku uchwał o treści pozytywnej ich uzasadnienie nie jest konieczne (art. 107 § 4 k.p.a.), choć art. 18a ust. 12 u.s.n. wprowadza obowiązek uzasadnienia uchwały „o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego”. Natomiast w przewodach doktorskich uchwał pozytywnych nie uzasadnia się (§ 7 ust. 2 i § 10 pkt 1 r.s.n.).

Zagadnieniem niezwykle trudnym, lecz pierwszoplanowym z uwagi na ochronę praw podmiotowych osoby ubiegającej się o stopień naukowy, jest sprawa uzasadnienia ewentualnej uchwały negatywnej. Ponieważ – z niewielkimi wyjątkami – uchwały zapadają w głosowaniu tajnym, dlatego „w ogóle nie mogą być merytorycznie uzasadnione, bo niemożliwe jest dotarcie nie tylko do rzeczywistych intencji głosujących, ale przede wszystkim do tego, jak kto głosował, bo właśnie tajność jest tu gwarancją wolności wyrażenia swego stanowiska”³⁸. Substytutem uzasadnienia negatywnej uchwały jest opinia rady, którą ma ona przekazać organowi odwoławczemu wraz z aktami sprawy w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia odwołania (art. 21 ust. 1 u.s.n.). Taka regulacja stawia w trudnej sytuacji odwołującego się, a w uprzywilejowanej – radę, bowiem strona nie zna motywów uchwały, rada zaś zna argumenty odwołania i może się do nich ustosunkować.

³⁶ Szerzej: P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2010, s. 112; zob. też postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2005 r., II OSK 1133/05, „Orzecznictwo Sądów Polskich” 2006, z. 7–8, poz. 83 (z aprobującą głosem Z. Kmieciana); postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 17 stycznia 2017 r., III SA/Kr 1844/16, Lex nr 2195352.

³⁷ J. Borkowski, *op. cit.*, s. 154.

³⁸ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., sygn. akt III ARN 86/95, „Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych” 1996, z. 21, poz. 315.

Wniesienie odwołania powoduje dewolucję kompetencji, przy czym organ odwoławczy, jakim od wszystkich „odmownych” uchwał rady, wymienionych w art. 14 ust. 2 (w przewodach doktorskich) oraz w art. 18a ust. 11 (w postępowaniach habilitacyjnych), jest Centralna Komisja, ma sześciomiesięczny termin na załatwienie sprawy (art. 21 ust. 1 i 2 u.s.n.).

12. W konkluzji należy stwierdzić, że uchwały podejmowane przez rady jednostek uprawnionych do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego są wielopostaciowe. Na gruncie przepisów procesowych należy je kwalifikować bądź jako niezaskarżalne postanowienia, bądź jako decyzje administracyjne, kończące postępowanie lub załatwiający sprawę administracyjną co do istoty. Wyjątkiem będą uchwały będące w istocie czynnościami materialno-technicznymi lub o charakterze porządkowym.

Bibliografia

Akty prawne

- Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, Dz.U. z 2017 r., poz. 1257 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.
- Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, Dz.U. z 2017 r., poz. 1789.
- Ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2017 r., poz. 935.
- Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, Dz.U. z 2016 r., poz. 1586; Dz.U. z 2017 r., poz. 271.

Orzecznictwo

- Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2012 r., SK 30/10, „Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Seria A” 2012, z. 4, poz. 39.
- Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, „Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych” 1996, z. 21, poz. 315.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2007 r., I OSK 1205/07, Lex nr 439785.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, Lex nr 505357.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2008 r., I OSK 539/08, Lex nr 522519.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lutego 2010 r., I OSK 1325/09, Lex nr 591238.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., I OSK 1226/09, Lex nr 594971.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 lipca 2011 r., I OSK 729/11, Lex nr 1082802.
- Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2005 r., II OSK 1133/05, „Orzecznictwo Sądów Polskich” 2006, z. 7–8, poz. 83.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 kwietnia 2010 r., IV SA/Po 942/09, Lex nr 620112.
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2007 r., I SA/Wa 142/07, Lex nr 340837.
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2009 r., I SA/Wa 301/09, Lex nr 546898.
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., II SA/Wa 1682/13, Lex nr 1572999.
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2017 r., II SA/Wa 1436/16, Lex nr 2249316.
- Postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 17 stycznia 2017 r., III SA/Kr 1844/16, Lex nr 2195352.

Opracowania

- Bogusz M., *Charakter prawny uchwał rady wydziału w przewodzie doktorskim*, [w:] *Księga Jubileuszowa 45-lecia Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego*, red. J. Stelina, A. Szmyt, Sopot 2015.
- Borkowski J., *Podstawy prawne nadawania stopni i tytułów naukowych i w zakresie sztuki, a kontrola sądu administracyjnego w tych sprawach*, [w:] *Ratio est anima legis. Księga jubileuszowa ku czci Profesora Janusza Trzcńskiego*, Warszawa 2007.
- Brzezicki T., Sobotko P., *Postępowanie w sprawach stopni naukowych a zasady sprawiedliwości proceduralnej*, [w:] *Prawo nauki. Zagadnienia wybrane*, red. A. Wiktorowska, A. Jakubowski, Warszawa 2014.
- Dawidowicz W., *Zarys procesu administracyjnego*, Warszawa 1989.
- Dobkowski J., *Niektóre zagadnienia prawne stopni naukowych*, [w:] *Prawo. Administracja. Policja. Księga pamiątkowa Profesora Wincentego Bednarka*, red. J. Dobkowski, Olsztyn 2006.
- Gill A., *Sytuacja procesowa strony w ogólnym postępowaniu administracyjnym i postępowaniach wyjątkowych*, Wrocław 2010.
- Gruszecki K., *Pojęcie sprawy administracyjnej w polskim postępowaniu administracyjnym*, „Samorząd Terytorialny” 2005, nr 11.
- Hauser R., Skoczylas A., *Przesłanki wzruszenia ostatecznych decyzji administracyjnych przewidziane w ustawach szczególnych*, [w:] *Instytucje procesu administracyjnego i sądowoadministracyjnego. Księga jubileuszowa dedykowana Prof. nadzw. dr. hab. Ludwikowi Żukowskiemu*, red. J. Połuszny, Z. Czarnik, R. Sawuła, Przemyśl 2009.
- Homplewicz J., *Glosa do postanowienia NSA z dnia 13 lipca 1983 r., II SA 983/83*, „Orzecznictwo Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych” 1984, z. 3.
- Izdebski H., Zieliński J.M., *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, Warszawa 2015.
- Kiebała A., *Kariera naukowa – zdobywanie stopni i tytułów*, [w:] *Kariera naukowa w Polsce. Wzrostki prawne, społeczne i ekonomiczne*, red. S. Waltoś, A. Rozmus, Warszawa 2012.
- Kiełkowski T., *Sprawa administracyjna*, Kraków 2004.
- Łaszczyca G., [w:] G. Łaszczyca, C. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007.
- Pruszyński J.P., *Czy nadanie stopnia naukowego ma charakter decyzji administracyjnej (Kilka uwag do projektu ustawy o stopniach i tytułach naukowych z 1983 r.)*, „Organizacja, Metody, Technika” 1984, nr 2.
- Pruszyński J.P., *Glosa do postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lipca 1982 r., sygn. akt II SA 983/83*, „Państwo i Prawo” 1983, nr 4.
- Pruszyński J.P., *Stopnie naukowe. Zagadnienia administracyjnoprawne*, Wrocław 1978.
- Przybysz P., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2010.

- Tarno J.P., *Odpowiednie stosowanie przepisów kpa w postępowaniach w sprawach stopni naukowych (zagadnienia wybrane)*, [w:] *Studia z prawa administracyjnego i nauki o administracji. Księga jubileuszowa dedykowana Prof. zw. dr. hab. Janowi Szreniawskiemu*, red. Z. Czarnik *et al.*, Przemysł 2011.
- Tarno J.P., *Rola odpowiedniego stosowania przepisów k.p.a. w postępowaniach w sprawach stopni naukowych (wybrane zagadnienia)*, „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” 2011, nr 6(39).
- Woś T., *Pojęcie „sprawy” w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego*, [w:] *Księga z okazji 40-lecia pracy naukowej profesora Jana Jendroški*, Wrocław 1990.
- Wronkowska S., Zieliński M., *Problemy i zasady redagowania tekstów prawnych*, Warszawa 1993.
- Zieliński M., [w:] Wronkowska S., Zieliński M., *Komentarz do Zasad techniki prawodawczej z dnia 20 czerwca 2002 r.*, Warszawa 2012.

THE MULTIFORMITY OF RESOLUTIONS ON SCIENTIFIC DEGREES

Abstract: The study concerns the legal and procedural nature of resolutions adopted by the councils of units running doctoral conducts and habilitation proceedings. Different types of resolutions were analyzed and their features and typology were assessed.

Keywords: RESOLUTION, ADMINISTRATIVE DECISION, ADMINISTRATIVE PROVISION, DOCTORAL DISSERTATION, HABILITATION PROCEDURE